

„Snad,“ řekla Dáša a po chvíli dodala: „Co ta vyhlídka? Stojí to za to?“

„Rozhodně! Uděláš tam parádní fotky.“

Nepříjemný pocit, který měl Jirka od rozdělení výpravy, se tím rozhovorem jenom umocnil.

— — —

Když se táborníci nabažili Helfenburku, zavelel Milda k odchodu. Zpět do Úštěku se vraceli po žluté turistické značce a cesta jim už tak neubíhala. Pořád dokola řešili pouze to, jestli se před večerí ještě stihnou vykoupat. Honzovo „Kdy už tam budem?“ tentokrát nikoho nerozesmálo a jeho návrh, aby se poslední úsek cesty z náměstí svezli turistickým vláčkem, Milda stroze odmítl. Když konečně u vlakového nádraží odbočili směrem ke kempu, minula je v protisměru dvě hasičská auta. Po chvíli dokonce ucítili ve vzduchu pach spáleniště, a ačkoliv ještě nevěděli, odkud pochází, všech se zmocnila neblahá předtucha. Hovor utichl, kempem již kráčeli mlčky.

Bohužel se ukázalo, že skutečnost překonala i ty nejčernější obavy. Když se přiblížili ke svému kruhu chatek, vyšel zpoza jedné z nich Ondřej. Byl rozcuchaný, brýle měl umazané od sazí a triko na několika místech roztržené.

„Já...,“ hlesl, „nemohl jsem nic dělat...“

Milda na to neřekl nic. Minul jej a rozeběhl se k chatkám. Už zdálky bylo vidět, že ta, která stávala trochu stranou až vzadu u plotu, ta, ve které byl ubytován Kita, již na svém místě nestojí. Místo ní tam bylo čerstvé, dosud kouřící spáleniště.

11. Zvlněná hladina čaje

V kempu u rybníka Chmelař vládlo pozdvižení. Na požár chatky v dětském táboře se pochopitelně chtěli podívat všichni ubytovaní rekreanti. V bezpečné vzdálenosti je udržovala červenobíle pruhovaná páska s nápisem POLICIE ČR, VSTUP ZAKÁZÁN, kterou byl tábor oddělený od veřejně přístupného prostoru. Dva uniformovaní policisté, kteří zde hlídkovali, si nechali od Mildy vysvětlit situaci a pásku nadzdvihli, takže celá výprava mohla projít. Táborníci teď mlčky kráčeli kruhem chatek a u stožáru se zaraženě zastavili. To, co kdysi bývalo Kitovou chatkou, poslední hasičská stříkačka dosud ještě kropila vodou. Když se tam Milda vydal, hasiči jej rázně vykázali pryč. Potyčky si všiml vysoký, asi padesátiletý muž se vzorně zastřiženým plnovousem. Přistoupil k Mildovi a oslovil jej:

„Dobrý den. Jsem kapitán Jan Bárta, Policie ČR. Vy jste vedoucí tohoto dětského tábora?“

„Ano, Miloš Macháček. Co se tu stalo?“

Policista pokrčil rameny. „Vypadá to, že vám shořela jedna chatka.“

„Kde je Kita?“

„Kdo?“

„Kluk, co bydlel v té chatce.“

„Byl v ní v době požáru?“

„Nevím. Asi ano. Jeden z praktikantů se s ním vrátil z celotáborového výletu dřív.“

„Prozatím vám nemůžu nic říct. Expertní tým je teprve na cestě.“

„A co mám dělat?“